VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2020. gada 10. jūnijā *

Civildienests – Ierēdņi – Ierēdņa tiesības un pienākumi – Teksta, kas attiecas uz Savienības darbību, publicēšana – Iepriekšējas informēšanas pienākums – Civildienesta noteikumu 17.a pants – Novērtējuma ziņojums – Atbildība

Lietā T-608/18

Mark Anthony Sammut, ar dzīvesvietu Foecā [*Foetz*] (Luksemburga), kuru pārstāv *P. Borg Olivier*, *avocat*,

prasītājs,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *M. Sammut* un *I. Lázaro Betancor*, pārstāvji,

atbildētājs,

par prasību, kas pamatota ar LESD 270. pantu un ar ko būtībā tiek lūgts, pirmkārt, atcelt Parlamenta 2018. gada 4. janvāra lēmumu, ciktāl ar to nav apmierināts prasītāja lūgums dzēst no viņa novērtējuma ziņojuma par 2016. gadu vienu vērtējumu, un, otrkārt, atlīdzināt mantisko un morālo kaitējumu, kas viņam esot nodarīts ar šo lēmumu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši M. Jēgers [*M. Jaeger*] un N. Pultoraka [*N. Półtorak*] (referente),

sekretāre: S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 28. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītājs *Mark Anthony Sammut* ir ierēdnis Eiropas Parlamentā.

* Tiesvedības valoda – maltiešu.

2 2016. gada novembrī prasītājs Maltā publicēja darbu ar nosaukumu "L-Aqwa fl-Ewropa. Il-Panama Papers u l-Poter" ("Labākais Eiropā. Panamas dokumenti un vara") (turpmāk tekstā – "attiecīgais darbs").

3 2017. gada 13. martā prasītājs informēja Parlamenta Tulkošanas ģenerāldirektorāta (turpmāk tekstā – "ĢD") ģenerāldirektoru par savu nodomu publicēt attiecīgā darba otro izdevumu. 2017. gada 7. aprīlī Parlaments atzina, ka prasītāja lūgums nav pieņemams, jo runa ir par otro izdevumu, un ka līdz ar to šo lūgumu nevar uzskatīt par iepriekšēju paziņošanu par minētā darba publicēšanu.

4 Prasītāja novērtējuma ziņojumā par 2016. gadu ir ietverts vērtējums, saskaņā ar kuru prasītājs "šķiet, nav informējis iecēlējinstitūciju par savu nodomu publicēt grāmatu "L-Aqwa fl-Ewropa Il-Panama Papers u l-Poter"" (turpmāk tekstā – "strīdīgais vērtējums"). Šis vērtējums ir ietverts minētā novērtējuma ziņojuma sadaļā "Uzvedība", ar nosaukumu "3. Noteikumu un procedūru ievērošana".

5 2017. gada 17. maijā prasītājs iesniedza Ziņojumu komitejā lūgumu pārskatīt viņa novērtējuma ziņojumu par 2016. gadu. Viņš tostarp lūdza dzēst strīdīgo vērtējumu.

6 2018. gada 4. janvārī Tulkošanas ĢD ģenerāldirektors nosūtīja prasītājam vēstuli, ar kuru prasītājs tika informēts, ka ģenerāldirektors ir nolēmis ievērot Ziņojumu komitejas 2017. gada 8. novembra secinājumus un līdz ar to izdarīt tikai vienu grozījumu prasītāja novērtējuma ziņojumā par 2016. gadu, proti, dzēst vērtējumu attiecībā uz prasītāja sniegumu darba dienā (turpmāk tekstā – "2018. gada 4. janvāra lēmums"). Tādējādi ģenerāldirektors attiecās dzēst strīdīgo vērtējumu no minētā novērtējuma ziņojuma.

7 2018. gada 26. martā prasītājs, pamatojoties uz Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 90. panta 2. punktu, iesniedza sūdzību par 2018. gada 4. janvāra lēmumu. Ar šo sūdzību viņš tostarp lūdza iecēlējinstitūcijai veikt vajadzīgos pasākumus, lai strīdīgais vērtējums tiktu dzēsts no viņa novērtējuma ziņojuma par 2016. gadu.

8 Iecēlējinstitūcija ar 2018. gada 6. jūlija vēstuli noraidīja prasītāja sūdzību (turpmāk tekstā – "lēmums par sūdzības noraidīšanu").

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 8. oktobrī, prasītājs cēla šo prasību.

10 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 11. martā, prasītājs iesniedza pieteikumu par liecinieku nopratināšanu. 2019. gada 1. aprīlī Parlaments iesniedza savus apsvērumus par minēto pieteikumu.

11 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 27. panta 5. punktu, tiesnese referente tika norīkota uz pirmo palātu, kurai līdz ar to tika iedalīta šī lieta.

12 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausīti 2020. gada 28. janvāra tiesas sēdē.

13 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– daļēji atcelt 2018. gada 4. janvāra lēmumu;

– atcelt lēmumu par sūdzības noraidīšanu;

– uzdot dzēst strīdīgo vērtējumu no viņa novērtējuma ziņojuma par 2016. gadu;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt dažādus zaudējumus, kas nodarīti ar 2018. gada 4. janvāra lēmumu;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Ievada apsvērumi

15 Ar pirmo un otro prasījumu prasītājs lūdz daļēji atcelt 2018. gada 4. janvāra lēmumu, kā arī atcelt lēmumu par sūdzības noraidīšanu.

16 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru administratīva sūdzība, kas paredzēta Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktā, un tās tieša vai netieša noraidīšana ir kompleksas procedūras neatņemama sastāvdaļa un ir tikai viens no priekšnosacījumiem prasības celšanai tiesā. Šādos apstākļos ar prasību, pat ja tā formāli ir vērsta pret sūdzības noraidījumu, izskatīšanai tiesā faktiski tiek iesniegts nelabvēlīgais akts, par kuru bijusi iesniegta sūdzība (pēc analoģijas skat. spriedumu, 1989. gada 17. janvāris, *Vainker*/Parlaments, 293/87, EU:C:1989:8, 7. un 8. punkts), izņemot gadījumu, kad sūdzības noraidījuma apjoms atšķiras no tā akta apjoma, par kuru šī sūdzība tikusi iesniegta (spriedums, 2006. gada 25. oktobris, *Staboli*/Komisija, T-281/04, EU:T:2006:334, 26. punkts).

17 Ikviens – tiešs vai netiešs – lēmums par sūdzības noraidīšanu, ja šajā lēmumā runa ir tikai par noraidīšanu, vienīgi apstiprina tiesību aktu vai bezdarbību, par kuru sūdzības iesniedzējs ir sūdzējies, un, aplūkots atsevišķi, nav uzskatāms par apstrīdamu tiesību aktu, un līdz ar to prasījumi, kas vērsti pret šo lēmumu, kuram nav patstāvīga satura salīdzinājumā ar sākotnējo lēmumu, ir jāuzskata par prasījumiem, kas vērsti pret sākotnējo tiesību aktu (skat. spriedumu, 2015. gada 19. jūnijs, Z/Tiesa, T-88/13 P, EU:T:2015:393, 141. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Šajā lietā ir jākonstatē, ka lēmums par sūdzības, kas iesniegta par 2018. gada 4. janvāra lēmumu, noraidīšanu tikai apstiprina šo lēmumu, jo ar to netiek grozīta tā rezolutīvā daļa un tajā nav ietverta prasītāja situācijas atkārtota izvērtēšana, ņemot vērā jaunus tiesiskos vai faktiskos apstākļus. Apstāklis, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu ir precizēts 2018. gada 4. janvāra lēmuma pamatojums, neietekmē tā apstiprinošo raksturu. Šādā gadījumā tiek pārbaudīts sākotnējā nelabvēlīgā tiesību akta tiesiskums, ņemot vērā lēmumā par sūdzības noraidīšanu ietverto pamatojumu, kuram ir jāatbilst minētā akta pamatojumam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 9. decembris, Komisija/*Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2019:485, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Šādos apstākļos, tā kā lēmumam par sūdzības noraidīšanu nav patstāvīga satura, prasījumi par atcelšanu ir jāuzskata par tādiem, kas ir vērsti pret 2018. gada 4. janvāra lēmumu, kura tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā lēmumā par sūdzības noraidīšanu ietverto pamatojumu.

Par trešā prasījuma pieņemamību

20 Prasītāja trešā prasījuma mērķis ir panākt, lai Vispārējā tiesa dotu norādījumus Parlamentam dzēst strīdīgo vērtējumu no viņa novērtējuma ziņojuma par 2016. gadu.

21 Šajā ziņā ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru Vispārējās tiesas kompetencē nav dot norādījumus Savienības iestādei, kaut arī iestādei, kuras pieņemtais akts ir atcelts, LESD 266. pantā ir noteikts vispārīgs pienākums veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu spriedumu par tiesību akta atcelšanu (skat. spriedumu, 2019. gada 15. janvāris, HJ/*EMA*, T-881/16, nav publicēts, EU:T:2019:5, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Līdz ar to prasījumi, kas vērsti uz to, lai Vispārējā tiesa piespriestu dzēst strīdīgo vērtējumu no prasītāja novērtējuma ziņojuma par 2016. gadu, ir jānoraida kā nepieņemami.

Par atsauces uz sūdzībā ietvertajiem argumentiem pieņemamību

23 Prasības pieteikumā prasītājs atsaucas uz 2018. gada 26. martā iesniegto sūdzību, norādot, ka visi minētās sūdzības punkti ir jāuzskata par šīs prasības neatņemamu sastāvdaļu.

24 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. pantu un Reglamenta 76. panta d) punktu prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets, izvirzītie pamati un argumenti, kā arī izvirzīto pamatu kopsavilkums. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un vajadzības gadījumā Vispārējai tiesai lemt par prasību, nepieprasot citu papildu informāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 14. marts, *Fresh Del Monte Produce*/Komisija, T-587/08, EU:T:2013:129, 268. punkts).

25 Turklāt pielikumus var ņemt vērā tikai, ciktāl tie pamato vai papildina pamatus vai argumentus, kurus lietas dalībnieki ir tieši izklāstījuši savu procesuālo rakstu tekstā, un ciktāl ir iespējams precīzi noteikt, kādi šajos pielikumos ietvertie elementi pamato vai papildina attiecīgos pamatus vai argumentus. Lai arī prasības pieteikuma tekstu var pamatot, atsaucoties uz noteiktiem tam pievienoto materiālu fragmentiem, Vispārējai tiesai nav pienākuma pielikumos meklēt un identificēt pamatus un argumentus, kurus tā varētu uzskatīt par tādiem, kas veido prasības pamatojumu, jo pielikumi ir izmantojami vienīgi pierādījumu sniegšanas un tehniskos nolūkos (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, *MasterCard* u.c./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 40. un 41. punkts un tajos minētā judikatūra).

26 Taču šajā lietā prasītājs tikai vispārīgi atsaucas uz visiem sūdzības punktiem, nesniedzot papildu precizējumus. Līdz ar to ir jākonstatē, ka šī atsauce ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama.

Par lietas būtību

Par prasījumiem atcelt tiesību aktu

27 Prasījumu atcelt tiesību aktu pamatojumam prasītājs izvirza divus pamatus, kuri ir jāaplūko kopā. Pirmais pamats attiecas uz vārda brīvības pamattiesību pārkāpumu. Otrais pamats ir par Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punkta kļūdainu piemērošanu.

28 Minētie pamati būtībā ir iedalīti trīs atsevišķos iebildumos. Pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka attiecīgais darbs nevar būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm un ka līdz ar to viņš ir kļūdaini sodīts novērtējuma ziņojumā par 2016. gadu. Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka, ņemot vērā pārāk plašu jēdziena "Savienības darbība" interpretāciju, ir ticis uzskatīts, ka attiecīgais darbs attiecas uz minēto darbību. Treškārt, prasītājs uzskata, ka lēmums par sūdzības noraidīšanu nav pamatots.

29 Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms ir jāizvērtē trešais iebildums.

– Par trešo iebildumu

30 Prasītājs norāda uz 2018. gada 4. janvāra lēmuma pamatojuma neesamību, kas izrietot no tā, ka šis lēmums ir balstīts tikai uz vienkāršu viedokli, nevis uz faktiem vai juridiskiem apsvērumiem. Šajā ziņā viņš apgalvo, ka, pirmkārt, frāze "es uzskatu, ka", ko iecēlējinstitūcija izmantojusi lēmumā par sūdzības noraidīšanu, pierāda, ka tas ir balstīts uz viedokli, nevis uz objektīviem elementiem, kuriem būtu pietiekama pamatojuma pakāpe. Otrkārt, viņš apgalvo, ka iecēlējinstitūcija nav lasījusi attiecīgo darbu un ir pamatojusies tikai uz tā nosaukumu, lai secinātu, ka tas attiecas uz Savienības darbību. Šajā ziņā Tulkošanas ĢD Maltas valodas nodaļas vadītājs turklāt esot atzinis, ka minētajā darbā nav nevienas atsauces nedz uz Savienības darbību, nedz arī Parlamenta darbību. Līdz ar to 2018. gada 4. janvāra lēmuma pamatojums neatbilstot prasībām, kas paredzētas gadījumā, kad ir jālemj par iespējamu pamattiesību pārkāpumu.

31 Parlaments apstrīd prasītāja argumentus.

32 Vispirms ir jāatgādina, ka LESD 296. pantā paredzētais un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā atgādinātais pienākums norādīt pamatojumu ir būtisks Savienības tiesību princips, kura mērķis ir, pirmkārt, sniegt ieinteresētajai personai pietiekamu norādi, lai tā varētu izvērtēt tai nelabvēlīgā akta pamatotību un iespēju celt prasību tiesā nolūkā apstrīdēt tā tiesiskumu, un, otrkārt, ļaut Savienības tiesai veikt tā pārbaudi (skat. spriedumu, 2019. gada 3. jūlijs, PT/EIB, T-573/16, EU:T:2019:481, 374. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).

33 Lēmuma pamatojums ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu. Tādējādi lēmums ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts kontekstā, kas ieinteresētajai personai ir zināms un kas tai ļauj saprast attiecībā uz to veiktā pasākuma apjomu (skat. spriedumu, 2004. gada 1. aprīlis, N/Komisija, T-198/02, EU:T:2004:101, 70. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Turklāt ir jāatgādina, ka pienākums norādīt pamatojumu ir būtisks procedūras noteikums, kas ir jānošķir no pamatojuma pamatotības, kura ir atkarīga no strīdīgā akta likumības pēc būtības (skat. spriedumu, 2017. gada 1. marts, *Silvan*/Komisija, T-698/15 P, nav publicēts, EU:T:2017:131, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jānosaka, vai, it īpaši ņemot vērā lēmuma par sūdzības noraidīšanu pamatojumu, 2018. gada 4. janvāra lēmums šajā lietā ir pietiekami pamatots.

36 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka lēmumā par sūdzības noraidīšanu iecēlējinstitūcija vispirms atgādināja no Civildienesta noteikumu 17.a panta izrietošās tiesības un pienākumus saistībā ar jebkādu tekstu publicēšanu, ko veic Savienības ierēdņi. Pēc tam tā konstatēja, ka prasītājs nebija iepriekš paziņojis Parlamentam par nodomu publicēt attiecīgo darbu. Visbeidzot tā prasītājam norādīja:

"[k]ā par to liecina Jūsu grāmatas nosaukums un kā Jūs pats to aprakstāt sūdzības 2. punktā, Jūsu grāmata attiecas uz Panamas dokumentiem un ārzonas uzņēmumiem. Parlaments ir veicis pasākumus noziedzīgi iegūtu līdzekļu legalizācijā un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas jomā, izmantojot ārzonas uzņēmumus. Konkrēti, 2016. gada jūnijā tika izveidota PANA komiteja [..], un tā izmeklēja Savienības un tās dalībvalstu saikni ar Panamas dokumentiem. Līdz ar to es uzskatu, ka pastāv saikne starp Jūsu grāmatu un Parlamenta darbu".

37 Šajā kontekstā, pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka frāzes "es uzskatu" izmantošana pierāda, ka minētais lēmums nav balstīts uz objektīviem elementiem un ka tādējādi tam nav vajadzīgās pamatojuma pakāpes. Tomēr ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, ar to, ka iecēlējinstitūcija ir

izmantojusi vārdus "es uzskatu", nekādā ziņā nepietiek, lai pierādītu, ka 2018. gada 4. janvāra lēmuma pamatojums ir subjektīvs. Līdz ar to šo vārdu izmantošana vien nevar ietekmēt minētā lēkuma likumību.

38 Tādējādi šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

39 Otrkārt, prasītājs apgalvo, ka iecēlējinstitūcija, tādēļ ka tā attiecīgo darbu nav izlasījusi, secināja, ka tas attiecas uz Savienības darbību, neraugoties uz Tulkošanas ĢD Maltas valodas nodaļas vadītāja pretējo viedokli.

40 Vispirms šajā ziņā ir jānorāda, ka Tulkošanas ĢD valodas nodaļas vadītāja pretējam viedoklim par attiecīgā darba saturu nav nozīmes, lai noteiktu, vai 2018. gada 4. janvāra lēmuma pamatojums ir objektīvi pietiekams.

41 Turklāt ir jākonstatē, ka apsvērumos par attiecīgā darba saturu ir atsauce uz lēmuma tiesiskuma pārbaudi pēc būtības, nevis uz tā pamatojumu, un līdz ar to tie nevar tikt pieņemti tāda iebilduma ietvaros, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu. Katrā ziņā ir jānorāda, ka Parlaments tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai precizēja, ka minētā darba saturs iecēlējinstitūcijai ir izskaidrots.

42 Visbeidzot, no šā sprieduma 36. punkta izriet, ka 2018. gada 4. janvāra lēmums būtībā bija pamatots ar to, ka attiecīgais darbs attiecās uz "Panamas dokumentiem" un ārzonas uzņēmumiem un ka tas bija saistīts ar Parlamenta darbu. Ņemot vērā tieši šos elementus, tika uzskatīts, ka prasītājs nav izpildījis Civildienesta noteikumu 17.a pantā paredzētos pienākumus.

43 Šajā kontekstā ir jākonstatē, ka pamatojums bija pietiekams, lai prasītājs varētu noteikt, vai 2018. gada 4. janvāra lēmums ir pamatots vai arī tajā ir pieļauta kļūda, kas ļautu apstrīdēt tā spēkā esamību. Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto pamatojumu, prasītājs varēja arī saprast īpašos iemeslus, kādēļ Parlaments ir uzskatījis, ka prasītājam bija jāpaziņo iecēlējinstitūcijai par savu nodomu publicēt attiecīgo darbu. Turklāt ir jānorāda, ka prasītājs minētos iemeslus šajā prasībā ir apstrīdējis. Turklāt šis pamatojums arī ir pietiekams, lai Vispārējā tiesa varētu veikt 2018. gada 4. janvāra lēmuma tiesiskuma pārbaudi.

44 Līdz ar to nevar apstrīdēt, ka apstrīdētais lēmums atbilst iepriekš 32.–34. punktā minētajā judikatūrā paredzētajiem nosacījumiem. Līdz ar to prasītāja iebildums, ka 2018. gada 4. janvāra lēmums nav pamatots, ir jānoraida.

– *Par pirmo iebildumu*

45 Prasītājs apgalvo, ka iecēlējinstitūcija viņam ir noteikusi stingrāku pienākumu nekā Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā paredzētais. Tas, ka Parlaments ir izveidojis izmeklēšanas komiteju, kuras uzdevums ir pārbaudīt apgalvojumus par iespējamiem pārkāpumiem un administratīvām kļūmēm Savienības tiesību aktu piemērošanā attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju, nodokļu apiešanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas (turpmāk tekstā – "PANA komiteja"), nenozīmējot, ka viņš nevar paust savu viedokli par aktualitātēm saistībā ar "Panama dokumentiem", izņemot gadījumā, ja viņš būtu kritizējis minētās komitejas, Parlamenta vai Savienības darbu tādā veidā, kas būtiski kaitētu Savienības leģitīmajām interesēm. Šajā ziņā prasītājs atsaucas uz 2001. gada 6. marta spriedumu *Connolly*/Komisija (C-274/99 P, EU:C:2001:127), no kura izrietot, ka šajā lietā nav jānoskaidro, vai viņš nav paziņojis attiecīgā darba publikācijas projektu, bet drīzāk jānosaka, vai tā saturs varētu nopietni apdraudēt Savienības leģitīmās intereses. Tādējādi, ja attiecīgais darbs šādus draudus nerada, nevar uzskatīt, ka uz to attiecas Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā paredzētais nosacījums, nedz arī ka tas attiektos uz Savienības darbību.

46 Parlaments apstrīd prasītāja argumentāciju.

47 Vispirms ir jāprecizē, ka Vispārējai tiesai ar savu vērtējumu nav jāaizstāj to personu vērtējums, kuru pienākumos ir vērtēt novērtējamās personas darbu. Novērtētājiem ir piešķirta plaša novērtējuma brīvība attiecībā uz to personu darbu, kuras viņiem jānovērtē. Tādējādi novērtējuma ziņojumu satura pārbaude tiesā, ko veic Savienības tiesa, ir tikai par procedūras likumību, faktu saturisko pareizību, kā arī to, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā vai notikusi pilnvaru nepareiza izmantošana (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1983. gada 1. jūnijs, *Seton*/Komisija, 36/81, 37/81 un 218/81, EU:C:1983:152, 23. punkts, un 2005. gada 25. oktobris, *Cwik*/Komisija, T-96/04, EU:T:2005:376, 41. punkts).

48 Turklāt jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības ierēdņiem un darbiniekiem ir vārda brīvība, tostarp jomās, kuras aptver Savienības iestāžu darbību. Šajā brīvībā ietilpst brīvība mutiski vai rakstiski paust atšķirīgus vai mazākuma uzskatus salīdzinājumā ar tiem, ko aizstāv iestāde, kurā viņi ir nodarbināti (skat. spriedumu, 2001. gada 6. marts, *Connolly*/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Tomēr vārda brīvībai var tikt piemēroti ierobežojumi, kuri paredzēti Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 10. panta 2. punktā un saskaņā ar kuriem šīs brīvības īstenošana, kas saistīta ar pienākumiem un atbildību, var tikt pakļauta tādām prasībām, nosacījumiem, ierobežojumiem vai sodiem, kuri paredzēti likumā un nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā (skat. spriedumu, 2012. gada 13. decembris, *Strack*/Komisija, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 137. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Demokrātiskā sabiedrībā ir arī leģitīmi ierēdņiem viņu statusa dēļ noteikt tādus pienākumus, kas paredzēti Civildienesta noteikumu 17.a pantā. Šādi pienākumi, kas, protams, ir ierobežojumi vārda brīvības īstenošanai, ir paredzēti, lai saglabātu uz uzticēšanos balstītās attiecības, kurām ir jāpastāv starp iestādi un tās ierēdņiem (spriedums, 2012. gada 13. decembris, *Strack*/Komisija, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 138. punkts; pēc analoģijas skat. spriedumu, 2001. gada 6. marts, *Connolly*/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 44. punkts).

51 Šajā ziņā no Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punkta izriet, ka ierēdnim, kuram ir nodoms – vienam vai sadarbībā ar kādu – publicēt vai likt publicēt jebkādu tekstu, kas attiecas uz Savienības darbību, iepriekš par to ir jāinformē iecēlējinstitūcija. Pēdējai minētajai ir jāiesniedz savi iespējamie iebildumi 30 darbadienu laikā no informācijas saņemšanas brīža, pretējā gadījumā tiek uzskatīts, ka tā šajā ziņā ir sniegusi piekrišanu. Judikatūrā ir precizēts, ka šāda piekrišana var tikt atteikta tikai izņēmuma kārtā, ja iecerētā publicēšana var būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 15. septembris, *Skareby*/EĀDD, T-585/16, EU:T:2017:613, 80. un 81. punkts).

52 No tā izriet, ka procedūra, kas jāievēro ierēdņiem, kuri vēlas publicēt jebkādu tekstu, kas attiecas uz Savienības darbību, sastāv no diviem atsevišķiem posmiem. Pirmajā posmā ierēdnim ir paredzēts pienākums informēt iecēlējinstitūciju par nodomu veikt šādu publikāciju, ja attiecīgais teksts attiecas uz Savienības darbību. Otrajā posmā ir paredzēts pienākums iecēlējinstitūcijai rakstiski informēt attiecīgo ierēdni par tās lēmumu 30 dienu laikā, ja tā var pierādīt, ka šis teksts var būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm.

53 Dažādie noteikumi, kas raksturo katru no šiem abiem posmiem, atbilst pašam Civildienesta noteikumu 17.a pantā paredzētās procedūras mērķim. Tādējādi tas, ka attiecīgais ierēdnis iepriekš paziņo par nodomu publicēt jebkādu tekstu, kas attiecas uz Savienības darbu, ļauj pēc tam iestādēm veikt pārbaudi, kādu tām ir pienākums īstenot saskaņā ar Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punkta otro daļu. Ņemot vērā šos apsvērumus, attiecīgā teksta spēja būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm tātad nav atbilstošs kritērijs, kas jāņem vērā, paziņošanas posmā par nodomu publicēt jebkādu tekstu, kas saistīts ar Savienības darbību.

54 Šajā lietā ir jānorāda, ka iecēlējinstitūcija netika iepriekš informēta par attiecīgā darba publicēšanu. Šajā ziņā Parlaments 2018. gada 4. janvāra lēmumā vienīgi uzskatīja, ka strīdīgais vērtējums, kas bija ietverts prasītāja novērtējuma ziņojuma par 2016. gadu sadaļā "Uzvedība", ar nosaukumu "3. Noteikumu un procedūru ievērošana", bija pamatots, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktu, tādējādi konstatējot pienākuma veikt iepriekšēju paziņošanu neizpildi. Turpretī tas nekādi nav lēmis par iespējamiem draudiem, ko attiecīgais darbs varētu radīt Savienības leģitīmajām interesēm.

55 Līdz ar to ir jākonstatē, ka prasītāja izvirzītajam argumentam, ka attiecīgais darbs nevar būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm, nav nozīmes, lai novērtētu 2018. gada 4. janvāra lēmuma tiesiskumu.

56 Līdz ar to ir jānoraida iebildums, ka sakarā ar to, ka attiecīgais darbs nevar būtiski kaitēt Savienības leģitīmajām interesēm, Parlaments esot noteicis prasītājam stingrāku pienākumu nekā Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā paredzētais, uzskatot, ka viņam publicēšanas projekts bija jāpaziņo iecēlējinstitūcijai.

– *Par otro iebildumu*

57 Pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka ierēdņiem, kuri vēlas publicēt jebkādu tekstu, uzliktais pienākums sniegt informāciju uz tiem attiecas tikai, ciktāl minētais teksts skar Savienības darbību. Šajā ziņā iecēlējinstitūcijai esot pienākums noteikt šauru Savienības darbības jēdziena interpretāciju, it īpaši ņemot vērā citas pamatnostādnes, kurās esot noteikts konteksts, kādā minētais jēdziens būtu jāinterpretē. Šajā lietā nepietiekot ar vienkāršu atsaukšanos uz saikni starp attiecīgo darbu un Savienības darbību, lai konstatētu, ka prasītājam bija pienākums paziņot administrācijai par nodomu veikt minēto publikāciju.

58 Tādējādi prasītājs būtībā apgalvo, ka attiecīgajā darbā nav atsauces ne uz vienu Savienības darbību, bet tas gluži vienkārši attiecoties uz Maltas iekšējām politiskajām debatēm. Tā kā Parlaments nodarbojas ar daudziem jautājumiem dažādās jomās, atbalstīt iecēlējinstitūcijas argumentāciju nozīmētu aizliegt Savienības ierēdņiem izteikties par jebkādu jautājumu, kas attiecas uz PANA komitejas un Parlamenta darbu. Tā kā attiecīgajā darbā neesot atsauces nedz uz minētās komitejas, nedz Savienības darbību, tas tātad neattiecoties uz Savienības darbību. Līdz ar to prasītājs neesot kaitējis savām uz uzticību balstītajām attiecībām, nedz arī pārkāpis savus lojalitātes un objektivitātes pienākumus pret Savienību, nepaziņodams par savu publicēšanas projektu. Visbeidzot, gadījumā, ja šis darbs attiektos uz Savienības darbību, kas šajā gadījumā tā neesot, prasītājs apgalvo, ka tajā esot tikai papildinātas iecēlējinstitūcijas pārdomas un PANA komitejas veiktā izmeklēšana.

59 Otrkārt, prasītājs piebilst, ka iecēlējinstitūcija, uzliekot viņam sodu, esot sev piešķīrusi plašāku rīcības brīvību nekā Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā paredzētā un tādējādi apdraudējusi viņa tiesības uz vārda brīvību.

60 Treškārt, prasītājs uzsver, ka, saskaitot Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā un 90. panta 2. punktā paredzētos dažādos termiņus, termiņš, kas paredzēts to publikāciju pārskatīšanai, kuras pakļautas iepriekšējam paziņošanas pienākumam, atbilst pieciem mēnešiem. Ņemot vērā šo nozīmīgo termiņu, paziņošanas pienākums būtu jāattiecina vienīgi uz publikācijām, kas attiecas tikai uz Savienības darbību.

61 Parlaments apstrīd prasītāja argumentāciju.

62 Pirmkārt, attiecībā uz prasītāja argumentāciju, ar ko tiek apgalvots, ka attiecīgais darbs attiecas uz Maltas iekšējām politiskajām debatēm (skat. iepriekš 57. un 58. punktu), ir jāatgādina, ka 2018. gada 4. janvāra lēmums būtībā ir pamatos ar to, ka iecēlējinstitūcija uzskatīja, ka attiecīgais darbs attiecas

uz tā saukto lietu "Panamas dokumenti", kā arī uz ārzonas uzņēmumiem un, tā kā šis jautājums bija saistīts ar Parlamenta darbu, prasītāja nodoms publicēt minēto darbu iepriekš bija jāpaziņo Parlamentam.

63 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Parlaments 2016. gada 8. jūnijā pieņēma Lēmumu (ES) 2016/1021 par Izmeklēšanas komitejas izveidi, kuras uzdevums ir pārbaudīt apgalvojumus par iespējamiem pārkāpumiem un administratīvām kļūmēm Savienības tiesību aktu piemērošanā attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju, nodokļu apiešanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, šīs komitejas kompetenci, skaitlisko sastāvu un pilnvaru termiņu (OV 2016, L 166, 10. lpp.). No Lēmuma 2016/1021 2. punkta izriet, ka PANA komitejas izmeklēšana it īpaši attiecas uz visu Savienības dalībvalstu, tostarp Maltas darbību.

64 Turklāt, lai gan galīgais ziņojums, kas sagatavots PANA komitejas ietvaros, patiešām ir vēlāks par attiecīgā darba publicēšanu, tomēr ir jākonstatē, ka tajā ir apstiprināti šī sprieduma 63. punktā ietvertie apgalvojumi, ciktāl tajā ir minēta faktu vākšanas misija uz vietas, kas faktiski uz Maltu tika nosūtīta 2017. gada 20. februārī. Turklāt no lietas materiāliem arī izriet, ka attiecīgā darba 86. lappusē ir atspoguļots uzaicinājums ierasties Parlamenta komisijā, ko saņēmis Maltas valdības ministrs, lai sniegtu paskaidrojumus par sabiedrību, kura viņam piederot Panamā. Ņemot vērā šo informāciju, tātad ir jākonstatē, ka PANA komitejas darbs bija saistīts ar Maltas situāciju, it īpaši, lai tajā izvērtētu iespējamos pārkāpumus saistībā ar Savienības tiesību piemērošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas, nodokļu apiešanas un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas jomā.

65 Līdz ar to ir jākonstatē, ka attiecīgais darbs attiecās tieši uz PANA komitejas kompetenci, ciktāl tai bija jāizvērtē Savienības dalībvalstu, tostarp Maltas, situācija nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas, nodokļu apiešanas un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas jomā.

66 Turklāt ir jākonstatē, ka prasītājs kļūdaini apgalvo, ka attiecīgajā darbā nav nevienas atsauces uz Savienības darbību un ka viņš tikai aplūkojot pētījuma priekšmetu no pilnībā iekšēja aspekta.

67 Attiecīgā darba nosaukums "Labākais Eiropā. Panamas dokumenti un vara" skaidri liecina par šī darba Eiropas kontekstu, vēl jo vairāk – Savienības karoga attēlošana uz tā vāka. Turklāt minētajā darbā ir arī vairākas atsauces uz darbu, kā arī personām, kas saistītas ar Savienības iestādēm. Šajā ziņā var minēt tostarp atsauces uz PANA komitejas darbu, Eiropas Savienības Padomes Maltas prezidentūru, kā arī uz vienu Parlamenta deputātu. Turklāt attiecīgā darba pielikumā ir ietverta *Brexit* tēma un skaidri minēts Savienības iekšējais tirgus.

68 Tātad, ņemot vērā iepriekš minēto, nevar apgalvot, ka attiecīgais darbs gluži vienkārši attiecas uz Maltas iekšējām politiskajām debatēm un nekādi nav saistīts ar Savienības darbību. Pat ja uzskatītu, ka minētā darba tēma galvenokārt tiek aplūkota valsts mērogā, ciktāl tas attiecas uz Maltas politiku un politiķiem, tomēr uz pēdējiem minētajiem vienlaikus attiecās arī PANA komitejas darbs. Līdz ar to ir jākonstatē, ka attiecīgais darbs ir saistīts ar Savienības darbību. Turklāt attiecīgajā darbā ir ietvertas vairākas konkrētas atsauces uz minēto darbību, kā izriet no šī sprieduma 67. punkta.

69 Līdz ar to ir jāsecina – tā kā attiecīgais darbs attiecas uz Savienības darbību, nevar uzskatīt, ka Parlaments ir pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai pilnvaru nepareizu izmantošanu, apgalvodams, ka prasītājam bija pienākums paziņot publicēšanas projektu iecēlējinstitūcijai saskaņā ar Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā paredzēto.

70 Līdz ar to prasītāja arguments, ka Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punkts esot kļūdaini piemērots 2018. gada 4. janvāra lēmumā, tādējādi pārkāpjot viņa tiesības uz vārda brīvību, ir jānoraida.

71 Otrkārt, attiecībā uz prasītāja argumentāciju, ka iecēlējinstitūcija esot sev piešķīrusi plašāku rīcības brīvību, nekā tai piešķirta 17.a pantā (skat. iepriekš 59. punktu), ir jānorāda, ka šī prasība attiecas tikai uz 2018. gada 4. janvāra lēmuma likumību un tātad jautājumu, vai Parlaments prasītāja novērtējuma ziņojumā par 2016. gadu varēja pamatoti konstatēt, ka prasītājs nav informējis iecēlējinstitūciju par attiecīgā darba publicēšanu 2016. gadā.

72 Tāpat ir jākonstatē, ka no šī sprieduma 49.–51. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka ir likumīgi noteikt Savienības ierēdņiem tādus pienākumus, kādi ietverti Civildienesta noteikumu 17.a pantā. Turklāt nekas neliedz iecēlējinstitūcijai novērtējuma ziņojumā minēt konkrētu incidentu, it īpaši, ja tas – kā šajā lietā – ir saistīts ar tādas skaidras un konkrētas normas pārkāpumu, kas tieši izriet no Civildienesta noteikumiem. Šādos apstākļos tādas piezīmes formulēšana novērtējuma ziņojumā kā strīdīgais vērtējums ne tikai nav pretrunā Civildienesta noteikumu normai, it īpaši to 43. pantam, bet tai var būt leģitīms mērķis brīdināt attiecīgo personu un novērst šīs Civildienesta noteikumu normas atkārtotu pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 26. marts, CW/Parlaments, F-41/14, EU:F:2015:24, 55. punkts).

73 Turklāt no lietas materiālu pārbaudes izriet, ka prasītājs nav izvirzījis nevienu konkrētu elementu, ar ko varētu pierādīt, ka vienlaikus ar šī strīdīgā vērtējuma saglabāšanu minētajā novērtējuma ziņojumā, kas ir ietverts tā sadaļā "Uzvedība", ar nosaukumu "3. Noteikumu un procedūru ievērošana", viņam būtu uzlikts arī sods. Iepriekš 69. punktā tika konstatēts, ka Parlaments varēja pamatoti atteikties dzēst strīdīgo vērtējumu no prasītāja novērtējuma ziņojumu par 2016. gadu, jo viņš nebija ievērojis Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punkta pirmo daļu.

74 Līdz ar to ir jānoraida prasītāja arguments, ka iecēlējinstitūcija esot sev piešķīrusi plašāku rīcības brīvību, nekā tai paredzēta Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā.

75 Trešķārt, attiecībā uz prasītāja argumentāciju, ka paziņošanas pienākums būtu jāattiecina vienīgi uz publikācijām, kas attiecas tikai uz Savienības darbību, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktā un 90. panta 2. punktā paredzētos saskaitāmos termiņus (skat. iepriekš 60. punktu), ir jākonstatē, ka ar to nevar apšaubīt iepriekš 70. punktā minēto secinājumu, no kura izriet, ka šajā gadījumā prasītājs nav paziņojis iecēlējinstitūcijai par nodomu publicēt tekstu, kas turklāt attiecas uz Savienības darbību, un tādējādi ir pārkāpis Civildienesta noteikumu 17.a panta 2. punktu. Tieši tāds ir konstatējums, ko Parlaments ir izdarījis 2018. gada 4. janvāra lēmumā, kura gaismā tātad ir jāizvērtē šī lēmuma tiesiskums.

76 Līdz ar to šis arguments nav atbilstošs, lai novērtētu 2018. gada 4. janvāra lēmuma tiesiskumu, un šī iemesla dēļ tas ir jānoraida.

77 Tā kā visi iebildumi abu pamatu – kas izvirzīti, lai panāktu 2018. gada 4. janvāra lēmuma atcelšanu, – pamatojumam ir noraidīti, prasījumi atcelt tiesību aktu ir jānoraida.

Par prasījumiem par kaitējuma atlīdzību

78 Prasītājs apgalvo – tā kā lēmums par sūdzības noraidīšanu ir balstīts uz iecēlējinstitūcijas kļūdaini veiktu Civildienesta noteikumu piemērošanu un tādas rīcības brīvības izmantošanu, kas pārsniedz Civildienesta noteikumos atļauto, viņam esot nodarīts morāls kaitējums gan viņa darba vietā, gan personiskajā dzīvē. Minētais kaitējums tostarp esot ietekmējis viņa literāro darbību. Prasītājs arī apgalvo, ka viņam ir nodarīts mantisks kaitējums, jo, pirmkārt, viņš esot zaudējis tiesības tikt paaugstinātam amatā un, otrkārt, 2018. gada 4. janvāra lēmuma rezultātā kopš šī brīža pret viņu varot tikt uzsāktas disciplinārlietas. Līdz ar to prasītājs lūdz piespriest Parlamentam izmaksāt viņam summu, ko Vispārējā tiesa noteiktu kā atlīdzību par viņam iespējami nodarīto morālo kaitējumu. Prasītājs

turklāt norāda, ka Parlamenta lēmumam, kurā tika atzīts, ka tas, ka prasītājs tikai paziņojis par attiecīgo darbu pirms tā otrā izdevuma publicēšanas, nebija pieņemams, attiecībā uz minēto publikāciju esot bijusi atturoša iedarbība.

79 Parlaments apstrīd prasītāja argumentus.

80 Pirmkārt, ciktāl prasītāja argumentāciju var saprast tādējādi, ka viņš lūdz atlīdzināt mantisko kaitējumu, ir jāatgādina – lai izpildītu Reglamenta 76. panta d) punktā noteikto, prasības pieteikumā, ar kuru tiek lūgts atlīdzināt kaitējumu, ko radījusi Savienības iestāde, ir jāietver elementi, kuri ļauj identificēt it īpaši kaitējumu, kas prasītājam esot nodarīts, kā arī šī kaitējuma raksturu un apmēru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1999. gada 5. oktobris, *Apostolidis* u.c./Komisija, C-327/97 P, EU:C:1999:482, 37. punkts). Turklāt prasība par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida kā nepieņemama, ja prasītājs nav ne pierādījis, ne pat apgalvojis, ka pastāv īpaši apstākļi, kas pamatotu to, ka prasības pieteikumā tas nav aprēķinājis apgalvoto zaudējumu daļu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2004. gada 23. septembris, *Hectors* /Parlaments, C-150/03 P, EU:C:2004:555, 62. punkts).

81 Šajā lietā prasītājs nekādi nav norādījis, kā būtu aprēķināms apgalvotais viņam nodarītais mantiskais kaitējums, un nav pamatojis šādas norādes neesamību, līdz ar to viņa prasība par mantiskā kaitējuma atlīdzību ir jānoraida kā nepieņemama.

82 Otrkārt, attiecībā uz prasību atlīdzināt prasītāja apgalvoto morālo kaitējumu prasītājs norāda, ka minēto kaitējumu ir radījis tas, ka iecēlējinstitūcija esot kļūdaini piemērojusi Civildienesta noteikumus un izmantojusi rīcības brīvību, kas pārsniedz to, kura atļauta minētajos noteikumos.

83 Tomēr šajā ziņā ir jākonstatē, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības atbildības iestāšanās ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, iestādēm, organizācijām vai struktūrām pārmestā rīcība ir prettiesiska, apgalvotie zaudējumi ir reāli un pastāv cēloņsakarība starp pārmesto rīcību un apgalvoto kaitējumu, un šie trīs nosacījumi ir kumulatīvi (skat. spriedumu, 2019. gada 10. aprīlis, AV/Komisija, T-303/18 RENV, nav publicēts, EU:T:2019:239, 104. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Tiklīdz nav īstenojies viens no minētajiem nosacījumiem, prasības pieteikums ir noraidāms kopumā, neizvērtējot, vai īstenojušies pārējie ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumi (skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Wahlström*/*Frontex*, T-591/16, nav publicēts, EU:T:2018:938, 127. punkts un tajā minētā judikatūra).

85 Šajā lietā ir jānorāda, ka prasītāja celtā prasība par kaitējuma atlīdzību ir balstīta tikai uz iespējamo prettiesiskumu, kas esot pieļauts 2018. gada 4. janvāra lēmumā.

86 Tā kā to iemeslu dēļ, kas izklāstīti, izvērtējot prasītāja prasījumus atcelt tiesību aktu, tika konstatēts, ka 2018. gada 4. janvāra lēmums nav prettiesisks, ir jākonstatē, ka nosacījums par Parlamentam pārmestās rīcības prettiesiskumu nav izpildīts.

87 Turklāt apsvērumiem, kas attiecas uz lēmumu, kurā Parlaments atzina, ka tas, ka prasītājs tikai paziņojis par attiecīgo darbu pirms tā otrā izdevuma publicēšanas, nav pieņemami, šīs prasības ietvaros nav nozīmes, jo tā ir vērsta tikai pret 2018. gada 4. janvāra lēmumu, ar kuru Parlaments atteicās dzēst strīdīgo vērtējumu no prasītāja novērtēšanas ziņojuma par 2016. gadu.

88 No tā izriet, ka prasītāja prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir jānoraida.

Par pieteikumu par pierādījumu savākšanas pasākumiem

89 Prasītājs lūdz Vispārējo tiesu uzklausīt Maltas parlamenta deputātu, kā arī Parlamenta locekli, kuri abi esot personas, kas nodarbojas ar korupcijas apkarošanu un labas pārvaldības veicināšanu Maltā.

90 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka lietas dalībniekiem, kas iesniedz pieteikumu par liecinieku nopratināšanu, ir jāiesniedz precīzas un atbilstošas norādes, lai izskaidrotu, kādēļ lūgtajai liecībai var būt nozīme strīda atrisināšanā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 23. aprīlis, *Verein Deutsche Sprache*/Komisija, T-468/16, nav publicēts, EU:T:2018:207, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 Šajā lietā prasītājs nav sniedzis nekādas konkrētas norādes saistībā ar šo lietu, lai izskaidrotu iemeslus, kādēļ abu liecinieku nopratināšana varētu izrādīties nepieciešama vai lietderīga. Tāpat viņš nav norādījis, ar kādiem minētās lietas faktiem vai apstākļiem varētu pamatot šādas nopratināšanas rīkošanu. Līdz ar to prasītājs nav pierādījis, ka viņa pieprasītā abu liecinieku nopratināšana būtu atbilstoša vai nepieciešama šajā lietā.

92 Turklāt ir jākonstatē, ka lietas materiālos jau esošie būtiskie elementi ir pietiekami, lai lemtu par šo prasību.

93 Tādēļ prasītāja lūgums veikt pierādījumu vākšanas pasākumu nav jāapmierina.

94 Ņemot vērā visus iepriekš minētos elementus, prasība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

95 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nosprież:

1) Prasību noraidīt.

2) *Mark Anthony Sammut* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Kanninen Jaeger Półtorak

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 10. jūnijā.

[Paraksti]